

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Profesor Universitar, fost Procuror-general la Curtea de casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI—5**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Din efectele adjudecării, de d-l Ștefan Scriban.

JURISPRUDENȚĂ:Curtea de casație secțiuni-unite: *Ecaterina Glineanu ș. a. cu Căpitan Constantin Gr. Șonțu;*Idem, s. I: *Varvara Haralambie Tărășă ș. a. cu Dumitru Cobuz;*Idem, s. II: *Nedeloiu Dumitru, regulare de competență;*Idem, s. III: *P. Demetrian cu Ministerul de război;*
 Curtea de apel București, s. I: *Charles Pierre Reichel cu Felicia Stoescu;*Tribunalul Buzău: *Eforia Spitalelor din București cu Moșnenii Codești Nicalești, Popești și Isbășoiu.***DIN EFECTELE ADJUDECĂRII**

Vechiul art. 506, al. 3 Proc. civilă, luat din art. 525 Proc. geneveză, prevedea că, prin afișe și publicațiuni, să se cuprindă somațiune către toți acei cari pretind drepturi de proprietate, uzufruct, servitute, chirie, privilegiu, ipotecă sau or ce alt drept asupra imobilului urmărit spre a se arăta la tribunal, înainte de adjudecare, ca să-și declare pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține samă.

În fața acestui text atât de clar, orice discuțiune ar fi devenit inutilă, dacă art. 565, luat din art. 717, al. 3—6 Proc. civilă franceză, n'ar fi pus principiul că adjudecarea nu poate transmite mai multe drepturi decât avea și urmăritul; cu alte cuvinte, că acel care vinde e debitorul. Aceste două texte, luate din două legiuiri deosebite, sunt inconciliabile și de aceea jurisprudența ne-a dat o așa diversitate de soluțiuni, încât coordonarea lor e imposibilă¹⁾. Astfel, s'a decis că cel care pretinde un drept de chirie, dacă n'a făcut contestație, e decăzut din dreptul său (Cas. I, 18 Ian. 874); că omisiunea de a trece o ipotecă între sar-

cini nu purghează imobilul de acea ipotecă (Cas. I, 28 Mai. 82 și ur. 458/903); că, dacă n'ai făcut contestație, poți urmări pe cale principală valorificarea dreptului (Cas. I, 15 Ian. 90), căci art. 506 prevede numai o *decădere provizorie* pentru acei care nu ș'au arătat la timp pretențiunile lor (Cas. I, 28 Mai 93), așa că poți revendica pe cale principală (C. Craiova, II, 12 N-vre 90); că somațiunea din art. 506 nu e o invitare personală, ci o înștiințare generală (Cas. civ., 24 Fevr. 67); că drepturile reale ale terților nu se sting prin adjudecare (C. Galaț, I, 4 Oct. 90); că vânzarea silită purghează imobilul urmărit de orice sarcină anterioară (Cas. I, 27 Martie 83), așa că imobilul e transcris liber de orice privilegiu sau ipotecă consimțite de debitorii anteriori, *chiar dacă sarcinele n'au fost trecute în publicații* (Cas. I, 16 Ian. 87: 23 Iunie 89); că, dacă s'a respins contestația soților la urmărirea imobilului total, ei pot face acțiune principală în revendicare (C. Buc., I, 4 Noemv. 92 *Curierul Judiciar* No. 34/92).

Cum vedem, aceste jurisprudențe înlătură art. 506; ba, mai mult, admit că deși te-ai judecat în contestație, totuși poți face și acțiune principală. Dificultățile cresc când e vorba de imobile dotale. În această privință o jurisprudență franceză decide; «Considerând că noile art. 728, 729 și urm. Proc. civ. voind...să accelereze procedura urmăririlor imobiliare și să prevină incertitudinea proprietății și să pue pe adjudecatar la adăpostul reclamațiilor de natură a atrage depozedarea sa, pronunță decăderea asupra tuturor mijloacelor de nulitate, atât de formă cât și de fond, care nu ar fi propuse în termenele ce le determină; că termenii absoluți ai legii nu permit nici o distincțiune cu privire la natura acestor mijloace și cuprind, prin urmare, mijlocul tras din totalitatea imobilelor urmărite; de unde urmează că declarând neadmisibilă cererea de nulitate ce, posterior publicațiunii caetului de sarcini, d-na Fragaville o formase în contra urmăririi, sub pretext că parte

¹⁾ Chebapci, III, p. 76

din bunurile urmărite sunt dotate, hotărîrea atacată a făcut o bună aplicațiune a legii²⁾.

Relativ la acest punct, Chebapci³⁾ citează pe Waelbroeck⁴⁾, care zice că «Adjudecare, în urma exproprierii silită, transmite cumpărătorului proprietatea în virtutea unui consimțământ presumat al debitorului. Prin urmare, or de câte ori consimțământul real al proprietarului este ineficace pentru a transmite proprietatea, consimțământul presumat nu ar putea să aibă această virtute; ficțiunea nu ar putea produce efecte mai întinse decât realitatea. Or, imobilul dotat fiind inalienabil, consimțământul efectiv al femeii n'a putut să opereze vânzarea voluntară; consimțământul său fictiv nu poate să opereze vânzarea silită Zestrea fiind inalienabilă, este, deasemenea, nesizabilă. Adjudecațiunea în urma unei urmăriri a imobilului dotat nu operează deci strămutarea de proprietate în paguba femeii; ea este inexistentă... față de dânsa...; or ceeace este important de observat, bunurile dotate nu sunt numai inalienabile, ele sunt și imprescriptibile. Această imprescriptibilitate răstoarnă cu desăvârșire sistemul Curții de casație... ceeace este imprescriptibil, este insesizabil».

«Noi, zice Chebapci⁵⁾, dela început ne-am pronunțat pentru această din urmă părere, căci propozițiunea a fost următoarea: decăderile deduse din art. 525—530 sunt laute în un interes superior, considerate ca fiind de ordine publică, asupra cărora nu se poate face o tranzacțiune, putând judecătorul să le ridice din oficiu, iar părțile ce nu au ridicat în timp util mijloacele vizate de art. 525—530 sunt cu desăvârșire decăzute, ne mai putându-le invoca, afară de acele mijloace care sunt de ordine publică, la care nu pot să renunțe nici expres nici tacit, putându le invoca de a dreptul în casațiune. Aceasta este jurisprudența noastră constantă».

Această părere o împărtășește și d-l Luca⁶⁾.

Ca concluziune, Chebapci⁷⁾, ajunge la soluțiunea că adjudecatarul rămâne amenințat numai de acțiunile în revendicare, posesorii, confesorii și negatorii din partea terților; iar dacă debitorul expropriat a reușit să anuleze pe cale principală titlul în virtutea căruia fusese expropriat, nu poate să anuleze ordonanța de adjudecare și să dobândească restituierea imobilului, căci trebuie să-și impute lui că n'a făcut contestație. Adjudecatarului na i se poate imputa nimic. Art. 558 din Proc. civilă a derogat dela dreptul comun (Art. 993 din Cod. civ.),

după care acel care a plătit din eroare are acțiune în repetițiune. Debitorul expropriat anunțat trebuie să sufere consecințele nefacerii contestației înainte de adjudecare.

În ultimul timp, Casația a decis că cei de al treilea care pretind un drept de proprietate sau drepturi reale, ca emfiteoza, superfiția, servitutea personală sau reală, acei cari susțin că au un drept de ipotecă și privilegiu, dacă n'au fost în deosebi incunoștiințați despre urmărire conform art. 506 și 509 din Proc. civilă, pot intenta acțiune pentru a li se recunoaște drepturile lor, chiar dacă n'ar fi făcut contestație înainte de adjudecare, căci prin adjudecare nu se transmite imobilul de cât astfel precum îl avea debitorul urmărit. Mai mult, cei de al treilea care stăpânesc imobilul au dreptul nu numai la acțiunea în revendicare pe temeiul art. 569 din Proc. civilă, dar se pot opune și la executarea ordonanței de adjudecare, ca și la orice titlu ce se aduce la îndeplinire, conform art. 398 și 407 din Proc. civilă, afară numai dacă vor fi fost incunoștiințați și chemați la urmărirea imobilului. Cei de al treilea mai pot intenta și acțiune posesorie.

Casația însă, pare a nu fi sigură de acest principiu, căci adoga: «Considerând că, de altfel, nu se poate denega asemenea drept întrucât n'ar fi făcut contestație în cele 20 de zile înainte de adjudecare, fiindcă această puțință de a împedea prin o contestație efectuarea unei urmăriri nu lipsește pe partea interesată de dreptul de a recurge la căile mai sus arătate după ce ordonanța a rămas definitivă și, între altele, de a se opune la executarea ordonanței de adjudecare».⁸⁾

Această diversitate de soluțiuni a determinat modificarea art. 506 în a căruia expunere de motive se spune: «Am suprimat, în ultimul alineat al acestui articol cuvintele «proprietate, uzufruct, servitute», căci purga, sub imperiul codului nostru, nu se întinde la proprietate și desmembramintele ei, cum voi arăta la art. 565 și am înlăturat *antinomia ce exista între aceste două texte de lege*».

La art. 566 expunerea de motive zice: «Prin noua redacție a art. 565 n'am admis sistemul radical al așa numitei purgi, după care vânzarea silită transmite imobilul curățit de toate sarcinile și de toate reclamațiunile care n'ar fi anunțate în timp util... Am admis însă sistemul curățirii imobilului de orice privilegiu sau ipotecă la care era supus, pentru că aici ne aflăm față cu publicațiunile prevăzute la art. 506».⁹⁾

Cu ocaziunea dezbaterilor din Cameră, d-l Gh. Căntili conchidea: «Mă mulțămesc și cu cei cinci

²⁾ Sirey, 1871, I, 78, Chebapci, III p. 220.

³⁾ Chebapci, III, p. 221.

⁴⁾ Waelbroeck Comentaire Traité dela Saisie imob., dela Surenchère et de l'Ordre II, p. 147—153.

⁵⁾ Chebapci III, No. 203, p. 225.

⁶⁾ N. Luca Executarea silită, p. 419.

⁷⁾ Chebapci III, p. 239.

⁸⁾ Cas. II, No. 225/9J7. Curierul Judiciar No. 75/9J7; Cas. I, No. 248/909 Curierul Judiciar No. 70/909

⁹⁾ V. Alexandresco, IX, p. 756 text și nota 5.

ani de prescripțiune care vor curge contra minorilor, interzișilor și *femeilor măritate*». Și fiindcă se cerea ca adjudecarea să curețe complet imobilul, d-l C. Dissescu zice că nu se poate admite aceasta, căci atunci s'ar vinde deghizat averile dotale. Iar la art. 568, d-l Dissescu lămurește:

«Această prescripție are în același timp caracterul decăderii de drepturi, anume că această prescripțiune, prin deosebire cu prescripțiunea comună, va curge și în contra minorilor și celor incapabili. Bine înțeles însă, cum am spus mai sus, că în ce privește averile dotale, această prescripție rămâne sub rândurile Codului civil». Și la o întrebare a d-lui C. C. Arion asupra felului prescripției, d-l Dissescu zice că aceasta e o *prescripție liberatorie*. În fața acestei declarațiuni, d-l C. C. Arion spune: «Fiind vorba de o prescripțiune care, deși liberatorie, este bazată pe posesiune, vedeți ce amalgam de principii!»

Cum am văzut, noul legiuitor a voit să curme antinomia ce există între art. 506, 3° și 565. Reușit-a legiuitorul? Art. 568 vechiu ne spune că imobilul e curățit numai de privilegiu și ipotecă? Acest lucru îl declară însă și actualul art. 565. De aceea credința noastră este că chiar sub regimul vechi proceduri, din cauza art. 568, imobilul rămânea curățit numai de privilegiu și ipotecă, căci art. 506, 3° pune un principiu contrazis de o lege, de un articol posterior, așa că, din această cauză, dispozițiunea art. 506 era abrogată expres. O diferență radicală găsim numai în faptul că ordonanța de adjudecare *executată* transmise adjudecatarului dreptul ce avea și urmăritul. Avem aici un act vizibil, material, de natură a deștepta pe toți cei cari pretind drepturi reale. Noul legiuitor, înlăturând clandestinitatea, ia o garanție mai mult în dorința de a înlătura surprinderile.

Și acum ne întrebăm care e sancțiunea nefacerii contestațiuni la timp? Pentru creditorii privilegiați, ipotecari și cu drept de chirie consecința e decăderea, căci așa spune art. 506, al. 3. Această decădere nu se poate aplica deținătorului imobilului sau celor care pretind un drept de proprietate, de servitute reală sau personală, deși legea spune că a fiptul, adică publicația, să se încunoștiințeze și deținătorului, căci legea nu prevede nici o sancțiune. Mai mult, legea nu cere ca publicația să se comunice și chiriașului și de aceea art. 506, al. 4 și 509 nu sunt în armonie. Presupunând însă că publicația a fost dată deținătorului sau celor care pretind alte drepturi reale în afară de privilegiu și ipotecă, nu credem că nefacerea contestației poate să le aducă vre un prejudiciu. Faptul că ai fost citat în instanța de urmărire nu te poate face să-ți perzi dreptul tău, căci decăderile sunt de strictă interpretare și nu le putem crea fără

un text expres. Pe această cale, jurisprudența a mers și mai departe, căci a admis că dacă s'a respins contestația soților la urmărirea imobilului dotal, ei pot face o acțiune principală în revendicare, soluțiune ce n'o împărțășim, căci se opune lucrul judecat (C. Buc., I, 4 Noembrie 92. *Curierul Judiciar* No. 34/92).

În rezumat, putem spune că numai cei care pretind un drept de chirie, privilegiu sau ipotecă sunt obligați să facă contestație înainte de adjudecare, sub pedeapsă de a nu-și mai putea valorifica drepturile lor pe cale principală; pe când toți cei care au alte drepturi rămân neatinși și liberi de a face contestație sau să se judece pe cale principală. Odată însă ce au recurs la calea contestației și s'au judecat, nu mai pot veni pe cale principală, întrucât există autoritatea lucrului judecat asupra acestui punct. Aceasta e soluțiunea ce rezulta din combinarea art. 506, al. 4, 525, 565 și 568 din Proc. civilă.

Ar fi fost poate mai logică purga, curățirea radicală a imobilului urmărit; legiuitorul însă s'a temut de un atare efect energetic al adjudecării și oprindu-se la jumătatea drumului, nu putem decât să constatăm și să aplicăm soluțiunea ce a găsit-o mai nemerită.

Dorohoi, 12 Martie 1910

Ștefan Scriban

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secțiuni-Unite

Audiența dela 11 Martie 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte
Eaterina Glineanu ș. a. cu Căpitan Constantin Gr. Șoutzu

Hotărâri. — Validitatea lor. — Jurnale de amânare — Lipsa semnăturii unui consilier din jurnalele de amânare. — Dacă aceasta poate fi un motiv de a se casa însăși deciziunea, care se vede semnată de toți consilierii cari au judecat afacerea. — (art. 118 și 119 din Proc. civilă).

Nici art. 118, nici altă dispozițiune din procedura civilă nu prescrie, pentru validitatea unei hotărâri, ca și diferitele jurnale de amânări să fie semnate de toți judecătorii cari au luat parte la cercetarea și judecarea procesului;

Prin urmare, în lipsa unei asemenea dispozițiuni și pentru jurnalele de amânare, părțile nu se poate întemeia numai pe lipsa semnăturii unui consilier din jurnalele de amânare pentru a cere casarea deciziunii, când este constatată că acel consilier este semnat atât în minuta deciziunii, cât și în deciziunea completată cu motive.

Deciziunea 3. — Respings recursul făcut de Eaterina Glineanu și alții, contra deciziei Curții de apel din București S. II No. 48/908, dată în proces cu Căpitan Constantin Gr. Șoutzu.

Curtea,
Ascultând pe d-l avocat H. Fundățeanu în dezvoltarea motivului trimis în Secțiuni-Unite;

Pe d-l avocat D. Comșa în combateri și;
Pe d-l Procuror-general C. R. Manolescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra mijlocului al noulea trimis în judecata secțiunilor-unite:

«Violarea art. 103 combinat cu art. 118 și 330 din Proc. civilă precum și a art. 34 al. 1 și 2 din legea Inaltei Curți de Casație.

«Rea constituire a Curții și violarea art. 30 și 31 din legea organizării judecătorești, combinat cu art. 380.

a) «Vindu-se divergență de opinii, Curtea de apel prin Jurnalul din 23 Ianuarie 1908 dispune complectarea cu un al cincilea judecător și amânarea judecii pricinii în acest scop la 2 Februarie 1908. Se judecă apoi la 2 Februarie și se continuă judecarea la 4 Februarie 1908, amânându-se pronunțarea la 11, 15 și 16 Februarie 1908.

«Pentru constatarea acestor lucrări se încheie jurnalele cu No. 879 la 2 Februarie 1908, No. 884 la 4 Februarie 1908 și No. 1012 la 11 Februarie 1908, iar la 15 Februarie 1908 se încheie un jurnal căruia nu i se dă număr.

«Atât cele două prime jurnale de ședință privitoare la începerea și continuarea desbaterilor asupra divergenței cât și cele două următoare privitoare la deliberare nu constată nici complectarea Curții cu un al cincilea judecător, nici prezența lui la toate aceste lucrări; ba, ceace este mai grav toate aceste jurnale sunt semnate numai de patru judecători. În asemenea condiții jurnalele menționate nu au nici o ființă legală ele fiind semnate de un număr mai mic decât cel cerut în mod expres de textele de lege mai sus menționate.

«Constatările făcute mai târziu după 14 zile dela închiderea desbaterilor în decizia dela 16 Februarie 1908, nu pot înlocui jurnalele în chestiune cerute de lege, ce cată a se încheia la sfârșitul fie cărei ședințe sub semnătura tuturor judecătorilor cari au participat la desbateri și deliberări, astfel după cum prevede art. 103 118 din Procedura civilă.

«Așa fiind nu numai că nu se poate constata legalmente dacă toți judecătorii cari au pronunțat decizia au luat parte la desbateri și deliberări, dar se vede contrariu și anume că au judecat și deliberat patru judecători și s'au pronunțat cinci. «Deciziunea astfel dată, violează textele de lege enunțate mai sus cari sunt de ordine publică».

Având în vedere deciziunea Curții de apel din București, secțiunea II-a cu No 48/908, cum și jurnalele a-celieșii secțiuni menționate în mijlocul de casare;

Având în vedere că prin articolele 118 și 119 din Procedura civilă se prescrie că, îndată ce majoritatea s'a format, se va încheia un proces-verbal cuprinzând dispozitivul hotărârii, care proces-verbal, înscălit de judecători și greșier, se va citi îndată de prezident părților, în ședință publică și că odată ce hotărârea s'a înscălit și s'a pronunțat în public ea își are toată puterea legală, și nici un judecător nu își mai poate retrage înscălitura;

Considerând că din aceste dispozițiuni ale Procedurii civile rezultă prezumpțiunea legală că au luat parte la cercetarea și judecata unui proces toți judecătorii căși sunt semnați în hotărârea pronunțată în acel proces;

Considerând că prezumpțiunea legală că d-l V. Pretorian, consilier la acea epocă la Curtea de apel, semnat atât în minuta deciziei cât și în decizia complectată cu motive adusă în recurs, a participat la toate ședințele în cari s'a cercetat și desbătut de părți procesul în apel nu este înlăturată prin nici una din considerațiile pe cari recurenții își fondează motivul de recurs. Și în adevăr: a) Nici art. 118 nici altă dispoziție din Procedura civilă nu prescrie pentru validitatea unei hotărâri, ca și diferitele jurnale de amânări să fie semnate de toți judecătorii cari au luat parte la cercetarea și judecata procesului; că în lipsa unei asemenea dispoziții și pentru jurnalele de amânare — prescriși numai pentru hotărâri — recurenții nu se pot fonda numai pe lipsa semnăturii d-lui consilier V. Pretorian în jurnalele de amânare, arătate în motivul de casare, pentru

a cere casarea deciziunii adusă în recurs; b) Toate acele judecătorești privitoare la delegația d-lui consilier V. Pretorian conțin enunțări îndestulătoare cari nu dau loc la nici o îndoială că d-l consilier V. Pretorian a fost consilier delegat în conformitate cu legea ca să judece procesul; că dar, nici din acest punct de vedere motivul de casare nu este fondat;

Considerând că din toate punctele de vedere invocate prin motivul de casare, recursul fiind neîntemeiat urmează a fi respins ca atare;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror-general, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 23 Noembrie 1909

Președenția d-lui G. N. B A G D A T, prim-președinte
Varvara Haralambie Tărăță și alții cu Dumitru Cobuz

Acțiuni ce decurg din ereditate.— Exercițarea lor.— Dacă rudele în grad mai depărtat pot exercita asemenea acțiuni când sunt alte rude mai apropiate la al căror drept de acceptare nu au renunțat nici e prescriș.— Terțiu detentor al unei averi succesurale.— Dreptul său de a invoca lipsa de calitate a eredeli și ce reclamă o avere succesurală deținută de acel terțiu.

1. *În materie de succesiune, rudele în grad mai depărtat nu au calitate să exercite acțiunile cari decurg din ereditate atunci când sunt alte rude în grad mai apropiat cari nu au renunțat la succesiune și al căror drept de acceptare nu este prescriș.*

2. *Terțiu detentor al unei averi succesurale poate să invoace lipsa de calitate a eredeli care reclamă în contra sa, de oarece este de principiu că defendorul în orice acțiune este în drept să invoace lipsa de calitate a reclamantului.*

Decizia 456/909.— Respins, după divergență, recursul făcut de Varvara Haralambie Tărăță și alții, contra sentinței Tribunalului Suceava No. 345/904, dată în proces cu Dumitru Cobuz.

Curtea,

Ascultând de d-l avocat C. Wortman, în desvoltarea motivului de casare, rămas în divergență, și
Pe d-l avocat I. Moruzzi, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere. Violarea și greșita interpretare a art 672 și următorii 675, 686, 700 din Codul civil.

«Tribunalul de Suceava reformează cartea de judecată No 167/903, a judecătorului ocolului Broșteni și ne respinge acțiunea pe motiv că nu este suficientă calitatea noastră de văr primar a defunctului nostru părinte cu decedatul Grigore Tărăță ca să-i putem dobândi succesiunea.

«Trebuie să fim singurele rude, pe când în fapt apelantul Cobuz pretinde că au rămas rude mai apropiate în grad de Grigore Tărăță și că numai acele rude ar avea calitatea să preimească succesiunea.

«Teoria tribunalului nu este adevărată, de oarece celelalte rude stau în inacțiune; noi venim în drept la succesiune și nu ne poate fi discutat acest drept al nostru de o persoană străină, cum este în speță întinutul de azi Cobuz, care ne recunoaște calitatea noastră de văr primar cu defunctul Grigore Tărăță.

Dacă ar fi să ni se refuze dreptul de a ne pune în posesiune atât timp cât n'a expirat termenul acordat de art. 710 din Codul civil pentru ca rudele apropiate să se pronunțe, prin

aceasta ni s'ar face drepturile noastre iluzorii, pentru că s'ar prescrie înainte de a le fi putut exercita.

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că chestiunea dedusă în judecata acestei înalte Curți, prin motivul de casare, este de a se ști dacă rudele mai depărtate în grad pot să exercite acțiunea pentru revendicarea unui bun succesoral față de un terțiu detentor, când sunt alle rude mai apropiate în grad cari nu au renunțat la succesiune și al căror drept de acceptare nu este prescris;

Considerând că acțiunea prin care un moștenitor revendică un bun succesoral constituie o acțiune în petițiune de ereditate;

Considerând că o asemenea acțiune, fiind exercițiul dreptului de proprietate asupra succesiunii, ea aparține eredelui; Că pentru a fi erede nu este suficient a fi rudă cu defunctul într'un grad succesibil, ci trebuie a fi rudă în gradul cerut de lege pentru a succede;

Că, prin urmare, rudele în grad mai depărtat nu au calitatea să exercite acțiunile cari decurg din ereditate atunci când sunt alte rude în grad mai apropiat, cari nu au renunțat la succesiune și al căror drept de acceptare nu este prescris;

Considerând că terțiul detentor al unei averi successorale poate să invoace lipsa de calitate a eredelui care reclamă în contra sa, de oarece este de principiu că defendorul în orice acțiune este în drept să invoace lipsa de calitate a reclamantului;

Că nu se poate susține că titlul pe care îl are reclamantul în calitate de rudă cu defunctul este superior titlului de posesor al celui de al treilea, de oarece pe de o parte terțiul detentor are dreptul în această calitate să opună posesiunea sa, iar pe de altă parte rudele mai depărtate în grad nu au nici un drept asupra eredității atât timp cât rudele mai apropiate nu au renunțat sau al căror drept n'a fost prescris;

Considerând că se obiectează că în acest caz s'ar putea întâmpla ca drepturile ereditare ale rudelor depărtate să fie prescrise din cauză că eredele chemat la succesiune în primul rând a stat în inacțiune timp de 30 ani și fără ca legea să le pună la îndemână un mijloc pentru a-l constrânge să se pronunțe;

Că ipoteza pe care se bazează această obiecțiune este inadmisibilă în viața reală, de oarece sau succesiunea este avantajoasă și atunci rudele chemate în primul rând o vor accepta pur și simplu sau sub beneficiu de inventar, sau ea este oneroasă și atunci nici rudele mai depărtate nu o vor reclama;

Că, în tot cazul, chiar dacă am presupune că dreptul ereditar este amenințat să piară, totuși aceasta nu este o rațiune suficientă pentru a admite ca un succesibil să fie pus în posesia averii dintr'o succesiune, când există un erede chemat în primul rând la acea succesiune și al cărui drept ereditar este în ființă;

Că, în speță, tribunalul hotărînd astfel nu a comis nici un exces de putere și nu a violat întru nimic articolele citate în motivul de casare

Că, prin urmare, recursul este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 11 Decembrie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Nedeloiu Dumitru, regulare de Competență

Regulament de competență. — Scăparea unui arestat dat unui jandarm rural spre a-l duce într'un anumit loc. — Competența tribunalelor ordinare de a judeca acest fapt. — (Art. 29 și 52 din legea jandarmeriei rurale).

Faptul unui jandarm rural de a fi scăpat un arestat dat a-l duce într'un anumit loc este un fapt relativ la serviciul său de poliție administrativă,

iar nu un fapt relativ la serviciul și disciplina militară, de oarece asemenea fapt este în afară de ceea ce constituie serviciul și disciplina militară a jandarmului rural.

Prin urmare, un asemenea fapt imputat unui jandarm rural, întră în competența tribunalelor ordinare de a-l judeca.

Deciziunea No. 3884/909. — Regulată competența instanței în cauza caporalului Nedeloiu Dumitru.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror St. Stătescu.

Deliberând,

Având în vedere că caporalul jandarm Nedeloiu Dumitru, fiind dat în judecată pentru faptul că a scăpat pe arestatul soldat dezertor Nae Ion, ce-i fusese dat în primire a-l exorta la regimentul său, raportorul consiliului de război, prin ordonanța cu No. 240/909 și-a declinat competența de a instrui afacerea pentru motivul că inculpatul a comis faptul în exercițiul funcțiunii relativ la serviciul de poliție administrativă și, conform art. 29 din legea jandarmeriei rurale, jandarmii sunt justițiabili, când lucrează în asemenea serviciu, de tribunalele ordinare;

Că afacerea fiind trimisă Tribunalului Muscel acesta, prin sentința cu No. 1724/909, și-a declinat la rândul său competența, pentru motivul că inculpatul, militar în activitate, fiind însărcinat a exorta tot un militar în activitate, delictul comis de el este relativ la serviciul și disciplina militară, de competența tribunalelor militare;

Considerând că faptul unui jandarm rural de a fi scăpat un arestat, dat a-l duce într'un anumit loc, este un fapt relativ la serviciul său de poliție administrativă, iar nu un fapt relativ la serviciul și disciplina militară, de oarece asemenea fapt este în afară de ceea ce constituie serviciul și disciplina militară a jandarmului rural, și că așa trebuie privit aceasta rezultă din disp. art. 52 din legea jandarmeriei rurale;

Că, prin urmare, în conformitate cu art. 29 din legea jandarmeriei rurale, tribunalele ordinare sunt chemate a judeca faptele precum este acela din speță.

Pentru aceste motive, Curtea trimite procesul la Tribunalul Muscel.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 8 Februarie 1910

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

P. Demetrian cu Ministerul de război

Legea pozițiunii ofițerilor. — Ofițer în disponibilitate chemat în activitate. — Examenul cerut a se face ofițerului. — Examinarea lui de fiecare din sefi superiori în parte, iar nu întruniți. — Dacă aceasta constituie o violare a art. 13 din legea poziției ofițerilor.

După art. 13 din legea poziției ofițerilor, ofițerul care a stat în disponibilitate pentru concediu mai mult de un an, fiind chemat în activitate va fi supus unui examen, spre a se constata dacă posedă încă cunoștințele necesare, și că regulamentul acestei legi va determina modul de compunere al comisiunii de examinare și procedura a acestei comisiuni.

Astfel, dacă regulamentul acestei legi nu este făcut încă, nu se poate deduce că această lege

nu trebuie să fie aplicată, ci, în acest caz, are a se proceda conform legii.

Prin urmare, cerințele legii sunt satisfăcute atunci când se constată că militarul chemat în activitate a fost examinat de toți șefii săi ierarhici cari au constituit comisiunea, iar faptul că a fost examinat de fiecare în parte iar nu de toți împreună, nu poate constitui violarea legii, căci ceia ce legea cere este ca ofițerul să nu fie scos din armată pe baza unei singure păreri, ci numai în urma avizului unei comisiuni, ceace în speță a existat, de oarece el a fost examinat de toți ofițerii superiori cari au constituit comisiunea.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. C. Arion din partea recurentului și

Pe d-l avocat Cezar Pascu din partea Ministerului de război;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de P. Demetrian contra decretului regal cu No. 970, publicat în *Monitorul Oficial* No. 2, din 2 Aprilie 1908, prin care dânsul a fost pus la retragere din oficiu, pe baza art. 13 din legea poziției ofițerilor, pentru că stând în disponibilitate pentru concediu de interese personale mai mult de un an și fiind chemat în activitate de serviciu s'a constatat că nu mai posedă cunoștințele militare potrivit gradului său;

Având în vedere art. 13 din legea poziției ofițerilor care prescrie că ofițerul care a stat în disponibilitate pentru concediu de interese personale mai mult de un an, fiind chemat în activitate va fi supus de îndată unui examen, spre a se constata dacă posedă încă cunoștințele necesare, că regulamentul acestei legi va determina modul de compunerea comisiunii de examinare și procedare a acestei comisiuni, că dacă ofițerul nu va corespunde acestui examen va fi trecut din oficiu în poziție de retragere;

Considerând că regulamentul de aplicațiune al acestei legi nefiind încă făcut, Ministerul de război, prin ordinul circular cu No. 18569/907, a dispus ca pentru examinarea ofițerilor chemați în activitate să se procedeze conform regulamentul abrogatei legi asupra poziției ofițerilor, ceia ce s'a făcut în speță;

Având în vedere că recurentul a susținut că punerea sa la retragere, în asemenea condițiuni ar fi în contra legii, că art. 13 prevede că această măsură nu se putea lua în contra sa mai înainte de a fi trimis înaintea unei comisiuni însărcinată să-l examineze, că modul de compunere al comisiunii trebuia să fie determinat de regulamentul acestei legi, care nefiind încă făcută, Ministerul a comis un exces de putere când a luat dispozițiunea ca examinarea să fie făcută după regulamentul legii abrogate, că dar dânsul nefiind examinat în conformitate cu art. 13 din lege, scoaterea sa din armată ar fi nelegală și de aceia a cerut să se anuleze decretul sus menționat;

Considerând că, în fapt, este constatat că recurentul fiind chemat în activitate, și șefii săi ierarhici voind să-l examineze, dânsul a declarat înaintea tuturor: colonelului, generalului de brigadă, generalului de divizie, intententului general și subintententului, că nu mai are intențiune de a rămâne în armată, că s'a desintereșat cu desăvârșire de tot ce privește cariera sa militară și că nu mai știe nimic;

Considerând că după ce a făcut asemenea declarațiuni, recurentul nu mai are nici un interes să se plângă că comisiunea nu ar fi fost regulat compusă, căci ori cum ar fi fost constituită comisiunea, această constituire nu putea avea nici o influență asupra declarațiunilor

ce dânsul a făcut. În adevăr, în speță, nu a fost vorba de un examen propriu zis, de o apreciere a cunoștințelor sale militare, apreciere care ar fi putut să varieze după modul de compunere al comisiunii, ci numai de a se lua act de declarațiunea recurentului că voește să iasă din armată și că nu mai știe nimic, ceia ce înseamnă că el singur a vrut să fie pus în retragere;

Considerând, afară de aceasta, că dacă până acum nu s'a făcut regulamentul legii în vigoare asupra poziției ofițerilor, de aici nu se poate deduce că această lege nu trebuia să fie aplicată;

Că, recurentul chemat în activitate a fost supus examenului așa cum cere legea și odată ce a fost examinat de toți șefii săi, aceștia în realitate au constituit comisiunea de examinare, iar împrejurarea că examenul s'a făcut de fiecare în parte iar nu de toți adunați împreună, aceasta constituie numai un mod de procedare, o chestiune de amănunte, care nu poate constitui o violare a legii, căci ceia ce legea a voit este ca ofițerul să nu fie scos din armată pe baza unei singure păreri, ci numai în urma avizului unei comisiuni, garanție pe care recurentul a avut-o, de oarece în comisiune au luat parte toți ofițerii superiori mai sus arătați;

Că și din acest punct de vedere recursul este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. I

Audiența dela 10 Februarie 1910

Președinția d-lui OSCAR N. NICULESCU, Prim-președinte

Charles Pierre Reichel și Felicea Stoenscu

Decizia comercială No. 10

Competința președintelui comitetului bursei. — Dacă el în această calitate are dreptul a ordona înființarea de sechestre asigurătoare. — Casarea unei deciziuni a camerei arbitrală, pentru un motiv. — Dacă mai pot fi discutate cele alte motive invocate cari toate tind tot la casarea aceleia deciziuni (art. 60 și 61 din legea burselor).

1. Competința Președintelui comitetului bursei fiind absolut limitată și el fiind numai un organ administrativ, ca atare nu este competente în această calitate a ordona înființarea de sechestre asigurător, întrucât aceasta fiind un atribut judecătoresc, asemenea măsură nu pot fi luate decât de organele expres însărcinate de legiuitor.

2. Din momentul ce o deciziune a camerei arbitrală a fost casată, pentru un motiv, rămâne fără interes a se mai cerceta cele alte motive invocate, de oarece toate motivele tinzând la casarea aceleia deciziuni, scopul a fost atins prin rezolvirea primului motiv.

S'au ascultat din partea recurentului d-nii avocații Vilacros, Cernea și Naumescu, iar din partea intimatului d-l avocat I. Saita

Curtea,

Asupra recursului introdus de către Charles Pierre Reichel contra deciziunii Camerei arbitrale pe lângă Bursa de comerț din Capitală, No. 4, din 22 Ianuarie 1910, prin care s'a respins contestațiunea făcută de numitul la sechestrul asigurător, efectuat prin portăreii Trib. Argeș după ordinea dată de președintele comitetului Bursei București, pe lemnele și pădurea aflătoare în comuna Borlești, acel județ, proprietatea d-nei Felicea Stoenscu, în prezența creditorului aceștia P. Calavrezo;

Având în vedere că din acele prezentate și cele aflate în dosarul cauzei și debaterile părților urmează că: Pande de Calavrezo pornind acțiunea la Camera arbitrală de pe lângă Bursa din București contra Felicea Stoenscu, pentru daune, rezilierea unui contract de vân-

zare de lemne și restituirea unei arvune, a cerut Președintele Comitetului Bursei și sequestru asigurător pe lemnele și pădurea din Borlești, ce făceau obiectul procesului, cerere ce a fost admisă, înființându-se astfel sequestre de către Portăreii respectivi atât pe pădure cât și asupra altor obiecte mobile, ca aparținând debitoarei;

Contra acestor sequestre a introdus contestațiune la Camera arbitrală apelantele Charles Pierre Reichel, sub cuvânt că fără drept ele au fost admise numai de către Președintele comitetului Bursei, fără intervenția vre unui jurnal judecătoresc, și că, în tot cazul, averea sequestrată este proprietatea sa;

Camera arbitrală prin deciziunea sa, respinge ca neîntemeiat incidentul de competență în aplicarea sequestrului în persoana Președintelui Comitetului Bursei, și, în fond discutând actul de cesiune al pădurei în cesiune către apelante îl găsește simulat, înălțurând astfel contestațiunea. Contra acestei decizii, s'a pornit recursul de care este sezizată Curtea;

Având în vedere că recurențele și bazează cererea sa de recurs pe următoarele patru motive:

a) «Incompetență. — Sequestrul asigurător nu poate fi ordonat de Președintele comitetului Bursei, și, în tot cazul, s'a violat art. 60 și următorii din legea burselor, combinat cu articolele 177, 178, 180 din regulamentul legii; căci chiar dacă s'ar putea ordona sequestrul de jurisdicțiune specială a Bursei, nu se poate ordona decât de Camera arbitrală»;

b) «Violațiunea art. 51 din legea burselor combinat cu art. 111, 118 și 125, din regulamentul». Camera arbitrală fiind o jurisdicțiune excepțională este incompetentă să judece validitatea, sinceritatea și exactitatea unor acte ce nu sunt în competența sa să le cerceteze fiind vorba de acte autentice și opozabile terților ele nu se puteau anula decât de tribunalele ordinare și astfel a sustras pe parte dela judecătoria ei frești, privând-o și de un grad de jurisdicțiune»;

c) Exces de putere și violațiunea art. 53 din legea burselor. «Camera arbitrală n'a încercat reconcilierea părților»;

d) Violațiunea de lege excess de putere și omisiune esențială. «Camera opune terților acte ce nu constituiesc decât o simplă obligațiune, cum e actul din vânzare a lui P Calavrezo și nu se pronunță asupra actelor și probelor produse, că pădurea dela început a fost plătită de noi, cu banii noștri, înălțurând toate aceste dovezi, fără a se pronunța asupra lor»;

In ce privește primul motiv privitor la necompetența Președintelui Comitetului Bursei, de a ordona aplicarea de sequestre asigurătoare:

Având în vedere că din coprinsul dispozițiunilor legii din 1904, care a înființat Camerele arbitrale de judecare și conciliațiune, reese că legiuitorul special nu s'a ocupat de sequestre asigurătoare sau popriiri, măsuri ce sunt atât de utile acelor ce voiesc a dobândi satisfacerea efectivă a drepturilor ce le urmăresc prin acțiuni pornite înaintea acestor instanțe;

Considerând că din mecanismul legislativ ce domină în funcționarea instituției arbitrale, rezultă că legiuitorul în vedere că zisele Camere sunt instanțe temporale alcătuite din judecători trași la sorți pentru fiecare caz special, a căutat să se servească de Comitetul Bursei și de Președintele acestui comitet, organe permanente, diriguitorii a operațiunilor de Bursă, și cari au fost deci însărcinate prin art. 60 și 61 din lege, primul cu executarea deciziunilor Camerilor arbitrale, ce se face prin agenții de urmărire ai trib., și cel al doilea, Președintele, numai cu intervenirea către acești agenți, în scopul unor atare executări. Ori, din această însărcinare, pur administrativă dată Președintelui Comitetului Bursei, nu se poate deduce că legiuitorul a înțeles să-i confere și atributul judecătoresc de a aplica sequestre asigurătoare, măsuri mai importante, ce ating direct și fără judecata contradictorie patrimoniul sequestratului și cari deci nu pot fi luate decât de organele expres însărcinate de legiuitor;

Că, oricare ar fi neajunsul creat justițiabililor îndatorăți a recurge la oficiul acestei instituțiuni speciale, numai legiuitorul este îndreptățit a completa lacuna și nu judecătorul, care dacă legalmente este îndreptățit a aplica principiile de drept comu în diferendele ce-i sunt deferite, la cazurile ce nu-i sunt expres lămurite prin textele privitoare la materia ce-l preocupă, nu se mai poate servi de analogie spre a investi, în afară de textual legii, pe un organ administrativ cu înființarea unor măsuri ce ating atât de grav patrimoniul, și care să fie luate, ca după dreptul comun numai pe cale grațioasă, fără citirea părților;

Că, în tot cazul, dacă s'ar putea aplica prin analogie regulile prescrite de legile comerciale, la care se și referă art. 56 din legea burselor, încă trebuie înălțurată competența Președintelui comitetului Bursei, care este numai organ administrativ și cu competență absolut limitată astfel cum se specifică mai sus;

Considerând că în fața acestor argumente, fiind cert că sequestrul în litigiu s'a ordonat de către un organ incompetent, Camera arbitrală rău a interpretat art. 60 din legea burselor, pe care se bazează pentru a legitima aplicarea, lui și deci, primul motiv invocat «violațiunea articolelor», este întemeiat și Curtea urmează să ceseze deciziunea atacată prin acest recurs și care deci cată a fi privită ca fără ființă;

Considerând că după casarea deciziunii Camerii arbitrale, Curtea intrând mai departe în cercetarea contestațiunii prin evocarea fondului, găsește în consecință, că această contestațiune este întemeiată în principiu față cu modul în care s'a rezolvit primul motiv al recursului și că, deci, sequestrul asigurător înființat urmează a se anula ca fiind ordonat de o autoritate necompetentă, nefiind, prin urmare, loc a se cerceta temeinicia motivului al doilea de fond al contestațiunii și anume validitatea titlurilor contestatelor;

Considerând că ajungându-se astfel la rezolvirea în totul a contestațiunii ce face obiectul litigiului — anularea sequestrului — este de prisos a se mai discuta de această instanță de recurs și celelalte trei motive de recurs și, în special, motivul al doilea privitor la incompetența Camerii arbitrale de a discuta în fond validitatea titlului contestatului, persoană străină corporațiunii Bursei, și care deci nu era justițiabil de această instanță excepțională, căci toate aceste trei motive de recurs tind la casarea aceleiaș decizii arbitrale, și, în definitiv, la rezultatul la care s'a ajuns cu suficiență prin rezolvirea primului motiv de recurs;

Considerând că împrejurarea arătată că sequestrul asigurător — ce singur face obiectul litigiului — s'a preschimbât în cursul acestei instanțe în sequestrul definitiv, și că deci părțile în rezolvirea și acestui al doilea sequestru ar avea interes să se decidă de această Curte, dacă Camera arbitrală este competentă să judece în fond contestațiunea la un sequestru introdusă de un al treilea, străin corporațiunii Bursei, cesiune ce face obiectul celui al doilea motiv de recurs, nu schimbă inutilitatea discuțiunii ei în această instanță de recurs, pentru că în primul loc, nici n'a putut fi dedus primei instanțe rezolvirea acestui al doilea sequestru definitiv ce nici nu era înființat când s'a introdus contestațiunea de față, rezolvire ce nu poate fi cercetată de-a dreptul de instanța de recurs și fără plata de taxă și timbre; și apoi, pentru că fiind cert că această Curte prin admiterea contestațiunii și anularea sequestrului pentru incompetență, după evocarea fondului, a înfirmat în mod virtual dispozitivul deciziunii Camerii arbitrale prin care se hotără asupra temeiniciei drepturilor contestatului, n'ar mai folosi rezolvirea contestațiunii din litigiu reluarea discuțiunii competenței Camerii arbitrale ca motiv de recurs, spre a se ajunge la rezultatul deja obținut prin admiterea primului motiv de recurs: desființarea sequestrului asigurător;

Considerând că prin admiterea recursului intimatului

urmează a fi condamnat la cheltuieli de judecată apreciate de Curte în suma de lei două sute;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier D. G. Maxim, Curtea admite recursul, etc.

(ss) Oscar Niculescu : G. M. Raicovicesanu ; D. Gh. Maxim
Grefier (s) N. Brătianu

Opiniune

Subsemnații fiind în totul de acord cu majoritatea în ce privește primul motiv de casare, suntem însoși de părere, întru cât părțile recunosc că nu mai au azi interes a se anula sechestrul asigurător, de oarece s'a aplicat deja un sechestrul definitiv, să se discute și cel de-al doilea motiv de casare invocat.

(ss) I. Stambulescu ; Ar. Alexandrescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BUZAU

Audiența dela 19 Ianuarie 1910

Președenția d-lui X. ANDRONESCU, președinte

Eforia spitalelor din București cu Moșnenii Codești, Miculești, Popești și Isbășoia

— Sentința civilă No. 25 —

Perimare. — Hotărnicie depusă pentru confirmare. — Dacă o asemenea hotărnicie se poate prima. — (art. 257 din Proc. civilă).

Depunerea unei hotărnicii pur și simplu numai pentru confirmare, fără a fi însoțită de o acțiune în revendicare, nu poate fi socotită ca o acțiune în judecată, și deci o asemenea hotărnicie nu se poate prima.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de Eforia Spitalelor civile din București, prin petiția înreg. la No. 35603 din 17 Noemvrie 1909, de a se declara perimată hotărnicia muntelui «Monteoru», depusă spre confirmare la acest tribunal în anul 1879 de către moșnenii Codești, Miculești, Popești și Isbășoia, în care cauză s'a format dos. No. 1162/1879, întru cât a trecut mai mult de 2 ani de la cel din urmă act de procedură;

Ascultând pe părți în concluziuni;

Având în vedere că Moșnenii se opun la cererea de perimare, pentru motivul că hotărnicia nu este o judecată propriu zisă și nu se cuprinde în art. 257 din Proc. civilă, cum și că este litispendență în cauză, întru cât mai este un proces la Curtea de apel, relativ tot la muntele «Monteoru»;

Având în vedere că avocatul Eforiei susține că hotărnicia este o adevărată acțiune și că dacă ar fi litispendență nu întrerupe cursul prescripțiunii, de oarece pricina de față nu s'a suspendat din această cauză;

Având în vedere art. 257 din Proc. civilă, relativ la perimare;

Considerând că, din cuprinsul acestui text, rezultă că numai acțiunile, opozițiile, contestațiile, apelurile, recursurile în Casație și cererile de revizuire sunt supuse perimării, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură fără însă să cuprindă și hotărnicile;

Că, dar, întru cât textul este limitativ, instanța chemată a se pronunța asupra perimării nu poate aplica dispozițiunea din acest articol prin analogie și la alte cauze decât acelea anume prevăzute întrânsul;

Considerând că chiar dacă s'ar admite că cuvintele «oare acțiune» dela începutul art. 257 din Proc. civilă sunt generice și în ele s'ar cuprinde și hotărnicia, totuși hotărnicia dacă nu e însoțită și de acțiune în revendicare nu poate fi considerată ca o acțiune, de oarece în lipsa unei asemenea acțiuni ea nu este decât un act

de administrare al proprietății hotărnicite făcut de proprietar în interesul său exclusiv;

Că acesta mai rezultă și din art. 19 din regulamentul hotărnicicilor, care prevede că atunci când, pe lângă confirmare, se pretinde și o încalcare de hotar sau o împresurare de pământ, reclamantul trebuie să facă o petițiune prin care să ceară a i se da în proprietatea și stăpânirea sa pământul ce pretinde, căci numai printr'o asemenea petiție, zice acest articol în ultima sa parte se socotește procesul intentat și se întrerup prescripțiile pentru încălcări de pământ; deci numai în cazul când odată cu hotărnicia se introduce și o acțiune în revendicare, părțile sunt legate în instanță și naște interesul lor de a se apăra;

Că, în speță, hotărnicia a cărei perimare se cere când s'a deșus la tribunal nu a fost însoțită de nici o acțiune în revendicare, așa că depunerea ei pur și simplu numai pentru confirmare, nu se poate socoti ca o acțiune în judecată față de Eforie și, astfel fiind, cererea de perimare se găsește inadmisibilă.

Pentru aceste motive, fără a se mai ocupa și de chestiunea litispendenței în vocat de moșneni, tribunalul respinge ca inadmisibilă cererea făcută de Eforia Spitalelor civile din București etc.

(ss) X. Andronescu ; Fl. Staicovici.

(s) Grefier, N. I. Rădulescu.

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu plăcere pe numeroșii abonați ai Vol. al IX-lea din Dreptul civil de d-l D. Alexandrescu, că actualmente se tipărește tabla analitică a acestui volum, care va cuprinde peste *cinci* coli de tipar; așa că, în 5 zile cel mult, abonații vor putea să-și procure partea a II-a din acest volum. Această parte cuprinde: **Societatea, Mandatul, Comodatul și Imprumutul.**

Anunțăm, de asemenea, că *imediat după apariția acestui volum, se va începe tipărirea Vol. al X-lea. Autorul încrează actualmente Privilegiile și Ipotecile, toate celelalte contracte până la privilegiu fiind gata.*

A apărut: **Suplimentul II** (volumul V) din *Codul General al României*, adnotat cu trimiteri, textul vechiu și circularii, de d-l C. Hamangiu, procuror la Curtea de apel din Galați. *Un volum de 1200 pagini, legat în piele 10 lei, colecția completă în 5 volume 56 lei.*

De vânzare la *Curierul Judiciar*, care servește orice cărți de drept române sau streine, broșate sau legate după dorință, contra valoare, mandat sau ramburs.

A apărut: **Judecătorul de ocol ea ofițer de poliție judiciară** (legea din 28 Decemvrie 1907, pusă în aplicare la 1 Maiu 1908), de d-l *Iulian Teodorescu*, profesor de drept penal, procedura civilă și criminală pe lângă Facultatea de Drept din Iași, magistrat.

Tipărindu-se un număr foarte restrâns de exemplare, amatorii îl vor comanda de urgență.

Prețul 3 lei. Depozit la *Curierul Judiciar*, care servește la cere orice cărți de drept, române și streine.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească la prezentare numai în mână incasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.